

En favor de Torre-romeu

Torre-romeu és un barri que mereix millor integració urbana i superar la seva quota de marginació. La separació física ha comportat segregació social, amb una major proporció de població immigrant. Per contra, l'ideal de la ciutat amb plenitud és la continuïtat, no la fragmentació amb llocs aïllats i diferents.

Torre-romeu hauria de formar part d'un pla específic d'integració a la ciutat. Aquesta voluntat encadenaria un conjunt d'accions, algunes simples, altres més complexes. Un primer element seria assegurar un recorregut de vianants fins al centre ciutat, amb més immediatesa que la llarga carretera que avui és la continuació del carrer Tres Creus. L'opció que ho resoluria és un ascensor a la Plaça de Sant Salvador, que uniria amb el carrer dels molins dels Nois Buxons i d'en Fontanet, travessaria el riu pel vell pont de vianants de la part nord del barri a tocar amb Sant Nicolau i arribaria al barri. Aquest elevador és també d'interès general de la ciutat per poder accedir al Ripoll amb major facilitat i és el més evident dels diversos que caldria plantejar. I així, sent el més obvi, conté una molt notable càrrega de poder d'integració de Torre-romeu. Anar des del barri a estació de Sabadell-Centre seria tant immediat, com fer-ho des del mateix centre ciutat, almenys pel que fa a la part baixa de Torre-romeu.

El segon element d'integració de Torre-romeu també és un element d'interès general. Cal planejar la Ronda Est, des del cementiri a la carretera de Mollet per tal que, a l'altra banda del riu, la ciutat hi guanyi interès. A la cornisa oest del Ripoll succeeixen moltes coses interessants de ciutat, mentre que a la banda oest ben poques. Per millorar aquesta façana est de ciutat, per delimitar una muralla clara amb els espais lliures i per delimitar un paisatge llegible, cal aquesta ronda que estalviaria trànsit pel mig del barri i del polígon de Can Roqueta. Aquesta ronda depèn de la Generalitat, però l'ajuntament pot ajudar-hi dibuixant-la i reclamant-la. I és barata. Constituiria un eix nord sud que també aportaria millores al trànsit de la Gran via, traient-ne alguna part. Aquest eix afavoriria noves implantacions en alguns dels solars del perímetre del barri, amb noves activitats i assentaments que li conferissin major personalitat. I també seria en interès del conjunt de la ciutat que així fos.

Però, fetes aquestes consideracions sobre una comunicació de vianants amb el centre ciutat i d'una nova façana est, hi ha altres elements que depenen de l'interior del barri. La discontinuïtat entre la part alta i baixa del nucli ha estat sempre un tall significatiu. La última actuació al mig d'aquest desnivell ha estat l'edifici del Centre Cívic. Monstruós. Una edificació prepotent, tecnocràtica, que no resol la unió d'ambdós sectors i que n'accentua les dificultats aportant-t'hi una edificació sòrdida i sense sentit ni ús positiu. No és d'estranyar que l'ascensor de la façana de l'edifici, que hauria de comunicar ambdós nivells del barri, es trobi vandalitzat i sense ús. Els espais correctes es respecten i exerceixen protecció, però els mal resolts són sempre un problema.

En aquest gran buit de barri és fals pensar que amb un equipament públic convencional serà possible relligar les dues unitats del barri. Quedava més relligat per la continuïtat del carrers en pendent, però habitats, que pel desert d'una arquitectura i d'un buit prepotents. La continuïtat ha de ser habitada, com tots els carrers ens mostren, encara que caldria fer-ho amb l'amabilitat d'uns pendents millor resolts. El gran buit a l'entorn del centre cívica ha de contenir ciutat de debò, això és comerç i habitatge. En el camp

de l'habitatge, la intervenció municipal és la única que ho pot encarrilar degut a la dificultat del lloc. Una complexitat, però, que és resoluble. Cal definir un bon projecte arquitectònic, amb el tràmit urbanístic posterior que calgui, no a l'inrevés, un projecte que aporti contingut real.

Les escales mecàniques actuals són incompletes i només pugen una part del barri, i haurien de pujar-lo tot. N'hi ha exemples a altres ciutats, començant per Barcelona. Però no ho han de fer amb una idea de pseudo-enginyeria banal, de simple mecànica, sinó de continuïtat habitada. Per això els habitatges són importants, molt importants. I ha de ser habitatge públic, de lloguer social a bon preu, amb l'afegit de major superfície i dotacions per a aportar-hi un plus de qualitat. La població a residir-hi ha de venir bàsicament de fora del barri, per fer-lo més complex, més semblant a la mitjana de la ciutat. S'ha acabat aquella època en que es pensava que els problemes dels barris es resolien només amb el bombardeig de nous equipaments, com s'ha fet durant dècades al nucli antic de Barcelona. Cal habitatge, l'ànima de tots els barris, aquest és l'instrument que cal aplicar.

Tot plegat és prou evident i, a més, urgent. Per a quan, doncs, un concurs que permeti incorporar les millor idees de solució ?

manel larrosa
mlarrosa@coac.net
maig 2018.